

Afdrag af de faste Statslaan, der er optagne. Dette Krav rejstes fra vor Side allerede saa tidligt som i 1914 og blev i det væsentlige imødekommet, saaledes som Sagen da stod, ved de Skatteforslag, som Ministeren fremsatte i 1915, og som blev til Majloven af 1915. Af disse Skatter gav Forhøjelsen af Arveafgiften 1 Mill. Kr., Forhøjelsen af Formue- og Indkomstskatten $2\frac{3}{4}$ à 3 Mill. Kr. og den ordinære Børsskat 2 Mill. Kr., d. v. s. $5\frac{3}{4}$ à 6 Mill. Kr., efter hvad det den Gang blev anslaaet til. Men nu har vi siden faaet Tallet af faste Statslaan forøget, saa at Renter og Afdrag af de faste Statslaan — jeg ser bort fra Statsbeviserne, idet vi kan gaa ud fra, at de muligvis bliver tilbagebetalt ved faste Laan eller paa anden Maade, og holder mig kun til de 195 Mill. Kr., der er stiftede som nye faste Laan — vil blive 10,650,000 Kr., og dette Beløb skulde vi altsaa have Dækning for.

Jeg ser ligesom tidligere, ja, i endnu mere udpræget Grad, saaledes paa Sagen, at det ikke blot er under Krigen, man maa passe paa at skaffe sig forøgede Indtægter, men at det ogsaa, efter at vi er vendt tilbage til fredelige Tilstande, maa blive nødvendigt at sørge for Indtægtsforøgelse, thi disse Tilstande bliver ingeniunde normale. Der vil blive en Overgangstid paa flere Aar, hvor Indtægterne vil faa en hurtig og ubarmhjertig nedadgaaende Tendens, hvorimod Udgifterne kun langsomt vil gaa ned, og der vil blive heftige Debatter og maaske alvorlig Strid om, hvorvidt de overhovedet skal nedsættes, og i hvilket Omfang det skal ske. Man behøver ikke at være Profet for at forudsige, at Indtægterne vil gaa ned, gaa ned af sig selv paa Grund af Forholdenes Udvikling, men at der, hvad Udgifterne angaar, vil være stærke Krav fremme for at holde dem oppe paa højere Beløb end dem, der var normale før Krigen. paa Grund af de sikkert ikke lidt abnorme Forhold, som vil udvikle sig i denne Overgangsperiode. Derfor kan man vente, at Statskassen vil faa overordentlig vanskelige finansielle Forhold, og derfor maa vi ikke begynde denne Periode med en Forhaandsbyrde paa Statskassen af 10—11 Mill. Kr., for hvilke der ikke er skaffet Dækning. Det Standpunkt staar alle i mit Parti paa.

Nu kan man disputere om, hvorvidt der ved de allerede vedtagne Love er skaffet Dækning eller ikke. Efter de Overslag, vi har fra Finansministeriet fra den Tid, da Lovene blev vedtaget, skulde disse Love, som jeg har nævnt, altsaa indbringe

$5\frac{3}{4}$ —6 Mill. Kr. Her tales ikke om de midlertidige Indtægtslove, her taler jeg ikke om disse midlertidige Indtægtslove, som er blevet vedtaget. ikke om den midlertidige Del af Børsstempelskatten, ikke om Merindtægtsskatten, men om selve de permanente Skatteændringer, som vi har vedtaget. Men de har, som Forholdene har udviklet sig, faktisk indbragt meget mere, end der var beregnet, og efter Erfaringerne fra det sidst forløbne Aar har de endog indbragt mere end de 10—11 Mill. Kr., der er Tale om at dække. F. Eks. har den ordinære Del af Børsstempelskatten, inden den midlertidige Fordobling fandt Sted, indbragt omtrent 7 Mill. Kr. i de 8 første Maanedre af 1916. Vi ser ogsaa af det sidste Finanslovforslag, at medens Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten plus det anslaaede Udbytte af det Tillæg, vi gav i Maj 1915, skulde være omtrent 25 Mill. Kr. — saaledes var det anslaaet af Finansministeren —, anslaaes paa Finanslovforslaget for 1917—18 Formue- og Indkomstskatten, bortset fra Merindkomstskatten, til omtrent 41 Mill. Kr., og det er paa Grundlag af Erfaringerne for 1916—17. Men vi kan sige os selv, at saaledes vil Forholdet ikke vedblive at være hverken med det ene eller det andet. Navnlig ikke med Børsstempelskatten, hvis kolossale Opsving er en umiddelbar Følge af de abnorme Forhold, hvori vi bevæger os. Og den Mulighed er ikke udelukket, at den, naar vi vender tilbage til normale Tilstande, endda vil give mindre end de 2 Mill. Kr., vi oprindeligt anslog den til. Det tror jeg nu dog ikke, men det er muligt, at det vil ske, og sikkert er det i hvert Fald, at den vil give væsentlig mindre end i det sidste Aar.

Paa samme Maade vil Formue- og Indkomstskatten heller ikke nær give det samme Udbytte. Man maa erindre her, at de kolossale Merindtægter hidrører ikke alene fra Merindtægtsskatten, men ogsaa fra den almindelige Formue- og Indkomstskat, og vi kan efter Krigen aldeles ikke regne med saadanne Tal. Hvilke Tal vi kan regne med, kan intet Menneske, heller ikke den højtærede Finansminister, sige noget om. Men det bliver, kan man sige, rimeligvis dog et Tal, der ligger noget over det Tal, som vi gik ud fra ved de Beregninger, der laa til Grund for Skatteloven af 1915, men paa den anden Side et Tal, der ligger væsentlig under det, som er — ædrueligt — budgetteret paa Finanslovforslaget for 1917—18.

Resultatet af disse Betragtninger er altsaa, at vi for at have Dækning til Ren-